

стоящи минути, въ 13-то столѣтие, когато било страшно на гръците, но въобщо сѣдбата му била не сполучна, предѣлите му ставале се по-тѣсни и по-тѣсни, и то падало по причина на слабостта си подъ влиянието на своите сѣсѣди, нѣколко години зависѣло даже и отъ татарете, послѣ са подчинило на силните сѣрбе и най-послѣ, безъ голѣми сѣпротивления, било покорево отъ турците (1392 г.).

Второто бѣлгарско царство продължало сѣщите стрѣмления камъ черковната независимостъ, и тоя пѣтъ я достигнало още по-положително. И така, мисальта за самостоятелността са появяла сѣпки пѣтъ, щомъ народѣтъ чувствувалъ сѣбѣ си по-силенъ политически. Сега положението му било много по-добро: византийскитъ императоръ, който пренесалъ своята столица изъ Цариградъ въ Никея, защото Цариградъ билъ превземенъ отъ кръстоносците, поискалъ отъ бѣлгарскитъ царъ помощъ, стѣпилъ съ него въ родственни свѣрзки и билъ принуденъ да приѣме неговите трѣбования. Старото бѣлгарско сказание, това типическо изображение на старовременнитъ южно-славянски царъ, въ което не е мѣчно да видиме такива черти, които иматъ византийско происхождение, ето какъ изображава онзи царъ, който е възобновилъ бѣлгарското патриаршество: „Иоаннъ Асѣнъ, царъ велики и благовѣрви, синъ на стариятъ Асѣнъ, който е ималъ голѣма любовъ камъ бога и който е прославилъ и просвѣтилъ бѣлгарското царство повече отъ сичките други царѣове, които сѣ биле преди него, е изградилъ множество манастире, украсилъ ги е съ злато, и съ бисеръ, и съ многоцѣнни камане, и сичките свѣти и божественни черкови на-